

LA LLU
PREGÓ

MANRESA 1992

PREGÓ DE LA LLUM 1992

pronunciat al Saló de Sessions de la Casa de la Ciutat,
de Manresa, el dia 7 de febrer de 1992, per

Josep Ma. Sanclimens i Genescà

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes Autoritats, senyors de les Juntes de la Sèquia i Aigües de Manresa, components de la Reial Confraria de la Santíssima Trinitat, senyors administradors, senyores i senyors, amics tots:

En primer lloc voldria agrair al Grup Sardanista Dintre el Bosc la confiança i l'honor que m'han dispensat al demanar-me que fes el Pregó de les Festes de la Llum d'enguany.

La denominació d'aquest grup pot portar a una certa confusió, ja que sota el nom de Grup Sardanista Dintre el Bosc si aglutinen un important i nombrós grup de persones que per una part compleixen perfectament des de fa 40 anys la seva denominació específica que és l'ampli món sardanista, i per altra part, i des de fa 10 anys porten a terme una gran tasca fent país i fent ciutat. Una entitat realment extraordinària. Enhorabona.

També voldria fer una altra menció especial, i és que per a mi em produeix una especial emoció i satisfacció el que el meu germà presideixi aquest acte com Alcalde d'aquesta ciutat. Un fet fins ara insòlit.

El Diccionari de la Llengua dóna les següents accepcions al mot "pregoner":

a) El qui publica o divulga una cosa que és ignorada.

b) Oficial públic que en veu alta dóna els pregons, publica i fa notori el que vol fer saber a tothom.

Si repassem programes de les Festes de la Llum de no fa pas massa anys hi podem llegir: "El Pregonero acompañado de la Agrupación Municipal de Música, recorrerá las calles de la Ciudad..."

Penso que exactament cap de les tres modalitats esmentades és el que espereu avui els qui heu tingut la gentilesa d'assistir a aquest acte, ja que no vaig acompanyat de l'Agrupació Musical, tampoc no sóc un oficial públic i del que vaig a parlar-vos no és pas d'una cosa ignorada, sinó molt coneguda i estimada.

A les Festes de la Llum de l'any 1966, de les quals vaig tenir l'honor d'ésser Administrador, es va iniciar una forma de fer el pregó i va ésser a través de les antenes de Ràdio Manresa. Aquesta modalitat va durar fins a l'any 1974, a excepció de l'any 1970 que va pronunciar-se des del balcó de l'Ajuntament, i a partir de l'any 1975 es va fer ja més solemnement en aquesta Sala de Sessions de l'Ajuntament.

Abans de l'any 1966 no hi havia pregó, no obstant això, un dels actes remarcables de la festa, era el sermó de l'Ofici del dia de la Llum i la gent valorava molt qui era el Predicador.

Dividiré aquesta meua intervenció en tres parts: la primera per a refrescar-nos la memòria en el fet històric de la Llum, que encara que és ben conegut per part de tots els aquí presents, crec que, a més, és gairebé una obligació en aquestes diades fer un resum i una meditació col·lectiva sobre el fet; la segona serà una avaluació de la importància del fet i de les seves conseqüències des del dia 22 de febrer de 1345 fins als nostres dies, i en la darrera intentaré comentar quina pot ésser la relació de l'esdeveniment amb el futur de la nostra ciutat.

Procuraré no caure en el que deia Montesquieu "El que falta als oradors en profunditat us ho donen en extensió".

Començaré doncs per la històrica:

En brindar-me els Senyors Administradors la possibilitat de pronunciar avui el pregó de la Llum m'han permès fer una cosa que feia molts anys que no havia fet i és anar a l'arxiu municipal, mirar i estudiar la bibliografia que hi ha sobre la Llum i desempolsar una mica allò que tots coneixem de tan insòlit esdeveniment. He intentat fer una síntesi relativament breu de les principals dades, i no he cregut oportú afegir-hi cap opinió meva; tenint en compte que el fet ha estat ja suficientment comentat per veritables experts i erudits.

A principi del segle XIV Manresa ja començava a ésser una ciutat important, tenia prop de 5.000 habitants i feia una mica de capital de la zona de contacte entre la muntanya i la plana. S'iniciava el comerç a causa de l'intercanvi dels productes del camp —principalment secà— amb les manufactures i els petits tallers artesanals. Es començava a entreveure un veritable burg medieval amb una bona organització gremial i municipal, però les terres de Manresa eren pobres.

Es va iniciar també la primera "febre constructora" de la ciutat, ja que el 1318 començaren les obres dels temples dels Dominics, el 1322 les del temple del Carme i el 1332, les de la Seu. També en aquests anys s'inicià el Pont Nou.

Però, a més d'ésser les terres pobres i estèrils, la situació es va agreujar, ja que en el període comprès entre els anys 1336 i 1339, la gran sequera va deixar buits els cellers i els graners, i la població empobrida començava a abandonar la ciutat buscant refugi en altres poblacions.

A començaments d'abril, cada any es feien "eleccions municipals". A Manresa li corresponien 6 Consellers i 30 Jurats. A les del l'any 1339 foren elegits consellers els senyors: Jaume d'Arters, Bertran de Castellbell, Bernat de Sallent, Pere Vilella, Jaume Amergós i Berenguer Canet. Recordem que el Batlle era Galceran Andreu.

Tots ells, veient els danys que causava la manca de pluja, i que no se solucionava a pesar de les moltes pregàries i pelegrinatges, iniciaren els tràmits del projecte de derivar i conduir part de les aigües del riu Llobregat fins a Manresa, per poder regar les terres de la ciutat.

Per tal d'aconseguir això, enviaren Síndics a Barcelona i Lleida per buscar experts en "l'art del nivell" a fi que fessin la traça o els plànols per a la derivació de les aigües del riu Llobregat des de Balsareny fins a Manresa.

En aquelles dades visitaren Manresa l'Infant Jaume, compte d'Urgell, germà del Rei; i el bisbe de Vic Galcerà Sacosta, i altres nobles. Se suposa que els consellers no desaprofitaren l'ocasió per exposar a tan il·lustres visitants el projecte de la Sèquia.

Un cop tingueren els plànols i els pressupostos a primers d'agost, Ramon Iglesias, jurisperit; Bernat Sallent, conseller; i Guillem Corb, Jurat del Consell anaren a Barcelona a exposar al Rei, Pere III, aquell singular projecte.

El dia 23 d'agost de 1339, el Rei, Pere III de Catalunya i IV d'Aragó, va autoritzar la construcció de la Sèquia.

Entre el mes de setembre i el d'octubre de 1339 s'iniciaren les obres, sota la direcció del mestre major o arquitecte Guillem Catà, de Barcelona. Els treballs començaren en el terme de Balsareny, però en arribar al terme de Sallent, que era propietat de la mitra de Vic, el prelat féu oposició que els manresans obrissin el canal, al·legant que "ocasionaria molts i greus danys i perjudicis a ell i a sos súbdits, perquè el Bisbe i sa Iglésia tenien des de temps immemorial molins en el dit terme, moguts per la força de l'aiga del Llobregat; i que prenent la ciutat de Manresa dites aigües més amunt, s'inutilitarien en tot o en part i que per consegüent, no podia el senyor rei fer la concessió perjudicant a dita Iglésia".

Els arguments dels manresans també eren molt concrets:

a) Que la construcció de la Sèquia era exigida per una necessitat urgentíssima, extrema, en la qual estava calcada l'apoteagma romà "Salus populi, suprema lex".

b) Que com que es tractava d'assumptes temporals i materials la primera autoritat era el Rei.

c) Que el domini del bisbe de Vic a les terres de Sallent no era directe sinó alodial o feudal, o sia per usdefruit simple a favor de l'Església de Vic.

El bisbe Galcerà Sacosta no va compartir els arguments dels manresans i com que aquests tampoc varen voler revocar l'impost de la "Sisa" —contribució que posà el Rei Pere III sobre alguns fruits de la terra per poder pagar les obres de la Sèquia—, va fer declarar als consellers, jurats i altres excomunicats, i en lloc on es trobessin cessació a divinis. Posteriorment, el juny de 1341, va declarar en entredit la ciutat.

Si fem un breu parèntesi veurem que els manresans vivien bàsicament en quatre parts o "quartos": Sant Miquel (La Plana, Camp d'Urgell, Urgell i Born), Piques (Puig Cardener, La Seu, Arbones, Talamanca, Sta. Maria), Sobrerroca i Codines o Sant Bartomeu.

La majoria dels manresans eren catalans i cristians, però també hi habitaven uns tres-cents jueus. Vivien de l'agricultura, de la indústria i del comerç.

Gairebé tota l'agricultura era terra de secà: el camp i la vinya. En el camp s'hi plantaven cereals i a la vinya hi havia ceps, oliveres i ametllers.

En indústria destacava la tèxtil llanera i l'adoberia de pells.

Manresa no ha estat mai una població absolutament agrícola ni purament industrial o mercantil. Les tres activitats hi han viscut sempre agermanades configurant una característica típica de la vida econòmica i social manresana.

En aquells escenaris i en una ciutat cada dia més empobrida a causa de les importants sequeres sofertes, i degut, també, a les elevades despeses, per cert minuciosament relacionades en els llibres del Consell manresà, que suposava el contenciós que mantenien amb el bisbe de Vic. Així estava Manresa en el mes de febrer de 1345.

Imaginem-nos també el neguit que en aquella societat devia produir l'estar en entredit la ciutat, amb les limitacions eclesiàstiques que això suposava (els temples estaven tancats, i si moria algun habitant, l'havien d'enterrar a la Parròquia de Sant Joan de Vilatorrada o a la de Viladordis).

I arribem al dia 21 de febrer de 1345. La història, la tradició i la llegenda diuen que "als nou dies de les calendes de març de 1345, dos dies abans de la Càtedra de Sant Pere de Antioquia i hora de *tertia*". O sia a les nou del matí del dia 21 de febrer de 1345.

"Un glòbo resplendent que apagava la llum del sol, venint de la montanya de Montserrat ab majestuós pas, se dirigí a l'Església de Nòstra Senyora del Carme y entrá dins per una de les finestres de la fatxada principal, ficsantse en la clau de l'ábside y repartintse luègo en altres glòbos d'igual resplandor y magnitud, que's posaren respectivament en la capella de la Santíssima Trinitat y en la de Sant Salvador: fins que al cap de pòcs minuts, tornaren a reunir-se, formant un sòl glòbo, que va sortir de la metexa manera prenent la direcció de Montserrat y fonentse en l'espai."

Immediatament els consellers enviaren un síndic al bisbe de Vic qui segons una relació del segle XVII que deixaren els Pares Carmelites, va exclamar: "No vulla Deu omnipotent ni sia de son gust, que jo tinga per mes temps en entredit y excomunicada la ciutat; ja que l'Altíssim tant singular misteri ha obrat en ella vull absòldrer-la, com ho faix desde are tornant-la a la meua gracia, axis, com lo Senyor se dignà rèbrer-la en la sua de un modo tant portentós!"

No obstant això, abans d'un mes i mig moria el bisbe Galcerà Sacosta i el substituí l'Il·lustríssim Senyor Miquel de Ricomà, amb el qual es va signar una Concòrdia que va ésser ratificada pel Papa. En aquella època el Papa era Climent VI i residia a Avinyó (França).

Recordem que llavors eren consellers Francesc de Socarrats, Ramon d'Arters, Ramon de Casanova, Pere Riera, Guillem de Sobrerroca i Romeu de Metgia. El Batlle era Pere Sala.

Fins aquí els fets històrics de la Festa que commemorarem d'aquí a 14 dies. Amb el pas dels anys uns han qualificat aquella Llum com a Miraculosa i uns altres com a Misteriosa. Parlem-ne.

Després del fet, i a instàncies dels consellers i del prior del convent Fra Bernat Carnicer, el notari Pere de Bellsolà va prendre declaració a 81 ciutadans i uns declararen que havien vist ben clar el fet i uns altres digueren que no tant.

Posteriorment hi ha hagut persones que s'han pronunciat com a completament convençudes del Miraculós esdeveniment (com p.e. el Dr. Oleguer Miró i el Pare Josep Oriol, de Barcelona) i d'altres que no compartien aquest criteri com són el Pare Villanueva i el Sr. Joaquim Sarret i Arbós.

A l'any 1933, i després d'algunes controvèrsies sobre el fet, els historiadors Pare Albareda, Carreras i Candí, Duran i Sanpere, Valls i Taberner, redactaren un "Dictamen sobre la historicitat de la Misteriosa Llum".

Entrem ara a la segona part per analitzar què ha passat a Manresa des del 22 de febrer de 1345 fins avui:

El dia 29 de novembre de 1345 s'iniciaren novament les obres de la Sèquia, però aquesta no es va acabar fins a l'any 1383, o sia, que va durar en total 44 anys. Recordem que té una longitud de 26 km.

L'any 1348 la "pesta negra" (la grànola, o pesta bubònica) despoblà Europa, i afectà fortament Manresa, on es creu que va morir més de la meitat de la població.

Concretament un fogatge (avui en diríem cens o padró) de l'any 1370 deia que a Manresa, hi havien 700 focs o llars (aproximadament uns tres mil dos-cents habitants).

Posteriorment, i durant aquests darrers 647 anys, la història de Manresa no està pas massa plena d'esdeveniments molt remarcables, sinó que queda lligada moltes vegades a fets o a personatges religiosos, com precisament podem comprovar en aquesta mateixa Sala, en la qual més de la tercera part dels Manresans II-lustres no són laics.

Repassem part de la principal cronologia històrica de Manresa:

1358: Llibre Verd (resum oficial dels privilegis reials atorgats a la ciutat de Manresa).

1393: Joan I estableix a Manresa el Consell de Cent.

1428: Diuen que ressuscità el canonge Mulet per proclamar la seva creença en la Immaculada Concepció.

En el segle XVI Sant Ignasi estableix la seva morada a la Santa Cova i neix la venerable Ma Àngela Margarida Prat de Seraffi, fundadora de les Caputxines.

En el segle XVII hi ha la instal·lació dels jesuïtes a Manresa i l'Avalot de les faves.

El 2 de juny de 1808 va haver-hi la crema del paper segellat napoleònic, i aquest mateix any aparegué el primer diari de la ciutat.

Al segle XIX començà la industrialització tèxtil, va tenir lloc la Batalla del Bruc, va arribar el ferrocarril, i es varen inaugurar els serveis públics de telèfon, d'aigua potable, i d'enllumenat. Es va fundar la Caixa de Manresa.

1892: Es va celebrar la primera Assemblea de la Unió Catalanista on s'aprovaren les Bases per a la Constitució Regional Catalana, més conegudes per les "Bases de Manresa".

A finals del segle XIX, les muralles són enderrocades i la ciutat comença a créixer ràpidament. Recordem que a principi del segle XVIII vivien a Manresa 8.500 habitants i a començament del segle XIX, 23.259.

A principi d'aquest segle XX va haver-hi la fundació de l'Orfeó Manresà, del Centre Excursionista de la Comarca de Bages i de l'Esbart Manresà de Dansaires. Posteriorment va fundar-se Ràdio Manresa i fa pocs anys assistírem a la inauguració del Palau Firal i a l'arribada de l'autopista.

El resum d'aquest període podria ésser que la ciutat ha sofert una evolució normal, però que gràcies a l'abundància d'aigua, la industrialització va poder ésser més important i que en els darrers 20 anys hem deixat una infraestructura capaç d'admetre qualsevol creixement tant qualitatiu com quantitatiu.

I entrem ara, senyores i senyors, al comentari de quines poden ésser les relacions entre l'esdeveniment i el futur de la nostra ciutat.

L'any 1992 diuen que serà un any màgic: Jocs Olímpics, Expo, 500 Aniversari del descobriment d'Amèrica, etc.

Per Manresa pot ésser també l'inici d'uns anys molt importants. Si fa 100 anys amb les Bases de Manresa, es va fer a la nostra ciutat un pas endavant per a la política i l'ordenació territorial de Catalunya, aquest any no sòls podrien quedar definides les Bases per al futur nacional de Catalunya, amb un gran protagonisme de la nostra ciutat, sinó que podria ésser a la vegada un any clau per al començament d'un important resorgiment econòmic i cultural de Manresa.

He comentat abans que hi ha diversos criteris sobre la forma de l'arribada de la Llum a Manresa. Per les circumstàncies de l'època i pel temps transcorregut, això, probablement, no ho podrem esbrinar mai amb tota certesa. Per tant, pot haver-hi diversitat d'opinions sobre l'arribada de la Misteriosa Llum, o de com va fer-ho, però el que és ben segur és que l'aigua sí que va arribar, que era a la fi el que interessava a tota la ciutat.

Per tant, cal admirar tant als manresans que tingueren la iniciativa de fer projectar i iniciar la Sèquia, com als que tingueren l'habilitat perquè l'obra pogués arribar al seu final.

A aquella gent els va il·luminar una gran Llum. Actualment, potser ens tornaria a fer falta una altra Llum important. En parlaré tot seguit, però abans vull fer un cant a l'optimisme, a un elevat optimisme, i alguns podran pensar que potser fins i tot a l'exageració quan crec que podem afirmar que teòricament Manresa està entre les ciutats privilegiades del món. M'explicaré:

a) Geogràficament està situada a l'hemisferi nord. Tots sabem que l'hemisferi nord és el ric i el sud és el pobre.

b) Està dins el continent europeu, que és culturalment i industrialment la zona més pròspera del món.

c) Dins d'Europa està a Catalunya, que junt amb la Lombardia, el Baden Württemberg, i Rhône-Alpes formen els "quatre motors d'Europa" i una de les zones amb més futur del continent.

d) Està al centre de Catalunya i de l'eix: Balears, Saragossa, Toulousse, València, zona estimada per economistes de tot el món, com una de les òptimes per a invertir-hi i desenvolupar-hi projectes.

e) Té excel·lents comunicacions: autopista, ferrocarril i bones carreteres. Disposem amb abundància, gràcies als fets de la Llum, d'un dels béns escassos en el futur: l'aigua.

Té un nivell d'assistència sanitària molt elevat.

Té el nombre d'habitants (65.000) òptim per a una ciutat mitjana.

El nivell de l'ensenyament és ampli i millorable bàsicament amb estudis universitaris, que per altra part, i gràcies a les noves comunicacions, estan a molt poca distància.

Crec molt amb el que deia Víctor Hugo "El pervindre està a les mans dels mestres d'escola".

La qualitat i la quantitat del comerç manresà són de les més altes de Catalunya.

L'oferta esportiva pública i privada penso que és suficient.

Disposa d'entitats financeres pròpies i d'altres no pròpies, però molt arrelades.

La faceta lúdica i d'esbarjo també està bastant ben resolta.

Disposa de quatre emissores de ràdio i una de TV. I té un important rotatiu-diari amb seu a Manresa i que comparteix la informació amb altres poblacions del Bages, Berguedà, Cerdanya i Solsonès.

El preu dels habitatges, a pesar de ser elevats com a tot arreu, són encara moderats.

Té una correcta oferta gastronòmica.

Té, almenys teòricament, una vida associativa intensa, ja que, segons l'agenda de la ciutat de Manresa, hi ha 47 entitats culturals, 16 grups de teatre, 4 grups d'animació, 3 museus, 13 biblioteques, 11 sales d'exposicions, 62 entitats esportives, 57 instal·lacions esportives, 51 entitats juvenils, 25 entitats diverses i 43 centres i congregacions religioses.

I què tenim de dolent? Jo diria que res. Potser el clima no és l'òptim i tampoc no disposem de massa atractius turístics, però en general gaudim d'una ciutat amb una ubicació i amb una infraestructura gairebé òptimes.

Per tant crec que podem afrontar el futur amb molt optimisme.

Però a tots segur que ens falta quelcom per estar ben satisfets de la nostra ciutat. És humà, tendim a magnificar altres poblacions i intentem trobar mancances a la ciutat on residim.

Què faria falta a Manresa? Probablement el que falta a totes les ciutats de Catalunya: una més gran participació del ciutadà en la vida de la seva ciutat.

Això és molt fàcil de dir i molt difícil d'aconseguir.

El document del programa "El Bages cap al 2000" diu textualment: "El Bages és una comarca plena d'inquietuds, de vegades no ben definides, d'idees que sovint queden en projectes i no arriben a plasmar-se en realitats. Tant les expectatives com les inquietuds col·lectives necessiten el lideratge de persones capdavanteres en els àmbits econòmics, polítics, culturals i associatius. Els líders democràtics

han de saber adaptar-se als temps canviants i saber passar la torxa de la responsabilitat a noves promocions”.

Penso que “El Bages cap al 2000” és una eina importantíssima de treball, però que cal posar-la en pràctica, i s’han de trobar aquestes persones capdavanteres engrescadores i amb esperit de servei tant en els àmbits associatius com polítics, culturals i econòmics.

Si ens atenim en primer lloc a l’àmbit associatiu, veurem que en els darrers 25 anys ha canviat molt la manera d’actuar de les persones.

Diuen que la proliferació dels vehicles i la TV han destruït una bona part de la vida associativa que tant havia caracteritzat Catalunya en general i Manresa, en particular.

L’aparició dels partits polítics també ha produït alguns canvis a la societat civil, ja que, per una part, s’han emportat moltes persones emprenedores, però, per altra part, tampoc han aconseguit una participació destacada dels seus militants a la vida ciutadana.

Probablement en moltes de les entitats i activitats ha baixat la quantitat per millorar la qualitat. Però hem passat massa d’una societat civil a una societat mercantil.

Les persones ens movem, almenys en major proporció que abans, pels interessos que no pels ideals. Ens hem professionalitzat molt.

I caldria canviar la tendència!

En l’àmbit dels polítics veiem que els costa prou, també, trobar persones disposades a fer tasca política i de partit. Generalment, l’activitat a les diverses formacions polítiques s’anima en vigílies d’eleccions, però, tanmateix se’ls fa difícil trobar persones disposades i amb esperit de servei que vulguin formar part de les llistes electorals.

En l’àmbit de la cultura, diuen que Manresa no ha estat mai un poble de “pensadors”. Sense haver tingut universitat ni cap altre centre de cultura superior, no ha estat fàcil la proliferació de filòsofs.

Malgrat que el nombre d’entitats culturals a Manresa, segons he fet esment abans, és molt elevat, potser estem mancats de més oferta cultural.

En l’àmbit econòmic, aquí sí que penso que cal fer un esforç important dins els propers anys.

L’empresari manresà no s’ha caracteritzat mai per una participació molt activa en la vida ciutadana. Tant a l’Ajuntament, com a la Cambra de Comerç, com en organitzacions gremials, la participació de l’empresari manresà no ha estat alta.

Realment fa anys que l’empresari de la zona no gaudeix de moltes èpoques de vaques grasses, ja que la majoria de les indústries són o depenen del sector tèxtil i de l’automòbil. En el primer les crisis es vénen arrossegant des de fa anys i cada vegada són més les empreses que han hagut de tancar les portes. En la indústria auxiliar de l’automòbil s’han passat anys més o menys brillants, però tenim el perill d’una altra concentració molt elevada en un sol sector.

Per altra part hi ha indústries que marxen magníficament, i que els seus dirigents pensen des de fa temps amb mentalitat europea.

A l'empresari manresà, li hem de demanar per als propers anys, una modernització al màxim de les seves indústries, i de les seves estructures, una participació en la vida ciutadana, una mentalitat àmplia de mercat i la creació o participació en noves indústries selectives a implantar en les prop de 100 hectàrees de sòl industrial que tenim disponible.

Hem de tenir un empresariat prudent i que toqui de peus a terra, però per altra part, molt valent, arriscat, emprenedor i amb visió de futur.

No ens oblidem del tema social: una ciutat com la nostra no pot deixar de pensar amb els grans desequilibris socials. No fa falta que ens mirem informes televisius de grans problemes socials a països sud-americans o bé a països africans. Arribem-nos als barris que estan al voltant d'aquest Ajuntament. Quanta injustícia i insolidaritat hi trobarem! L'ésser humà és egoista per naturalesa. En aquest aspecte sóc molt més pessimista. Si moltes vegades no resollem els problemes que tenim al nostre costat, com pot ésser que solucionem els que tenim a més distància?

I totes aquestes tasques no sols són feina d'una corporació municipal ni d'una o diverses entitats o associacions. Això és feina de tota una ciutat, de la participació activa de tots els ciutadans, i de la fe en una ciutat i en uns projectes.

I per fer aquesta feina ens falta una nova LLUM.

Estic segur, com deia abans, que tenim l'estructura quasi òptima ja preparada, i si sabem donar-li l'impuls necessari, els manresans haurem fet un pas endavant, comparable al dels homes que van fer possible l'arribada de l'aigua a Manresa.

Cada dia hem d'ésser més universals, però no deixem de pensar en les nostres coses. Som Europa, però no oblidem mai que som catalans i, tal com suposo, deveu estar convençuts que Catalunya no pot quedar al marge del ressorgiment nacional que es produeix actualment a Europa i que, per tant, no pot renunciar a cap dels drets que com a nació li corresponen, també estic convençut que com a manresans hem d'esforçar-nos per aconseguir una ciutat ben equilibrada econòmicament, socialment i culturalment, que serà la millor herència i el millor exemple que podrem deixar als nostres successors.

I això és responsabilitat de cada un de nosaltres.

Us desitjo a tots molt bones Festes de la Llum!

Administradors
Grup Sardanista Dintre el Bosc

Amb el patrocini de l'Excm.
Ajuntament de Manresa

Reial Confraria de la Santíssima Trinitat

SUPERIOR NAT

Rev. Jaume Brià i Rodellas

Rector de la Parròquia de la Mare de Déu del Carme

JUNTA PERMANENT

Director: Rev. Josep Leyes i Noguera

Secretària: Ma. Antònia Besora, Vda. Balaguer

Comptador: Ferran Ferrer i Roca

CAIXA DE MANRESA
